

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Aabent Brev til Prof. Sibbern om Mag. Lindberg og Meer

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 194. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1836_561-txt-shoot-idm145/facsimile.pdf (tilgået 28. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Kirke - Tidende

udgivet af

Jac. Chr. Lindberg

fjerde Aargang.

27. Mars

Palme Søndag

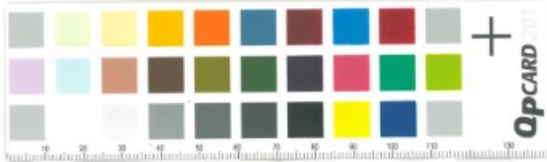
Kjøbenhavn, hos H. Schreyer, Trykker, og hos alle Bøgerhænder.

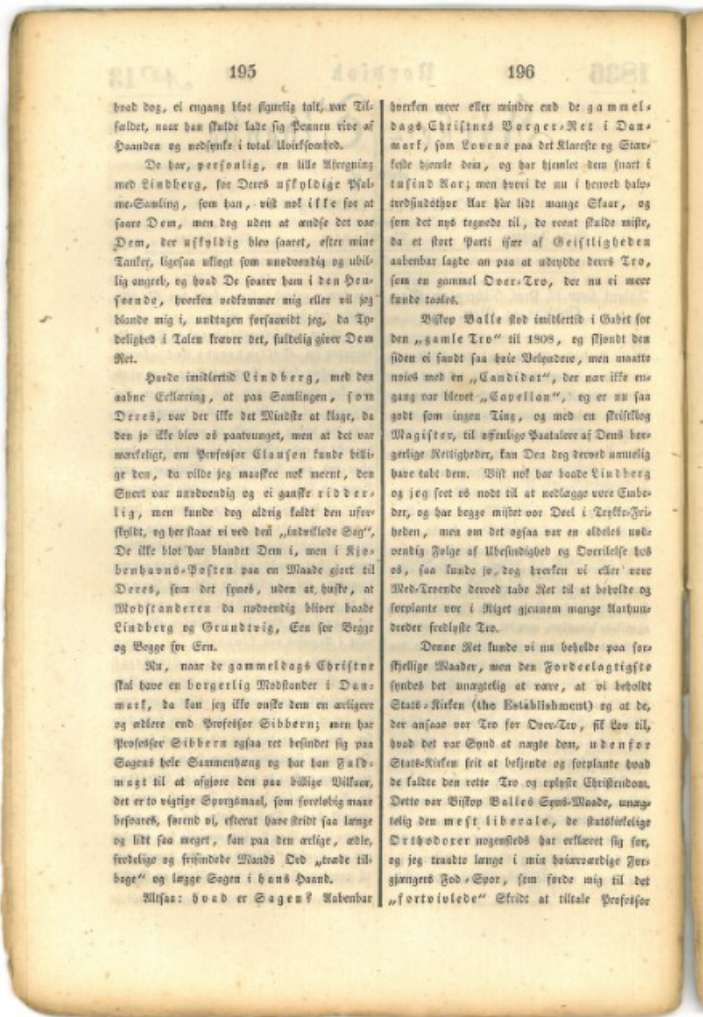
Kærligt Brev til Prof. Sibbern om Mag. Lindberg og Meer.

Nei, Professor Sibbern! den Illustration gaar beint for vidt, thi i Løser maas vi nødvendig blive staaende ved de concrete Tilfælde, og hvordan kan vi da paa nogen mulig Maade fælle Prof. Grundtvig fra Mag. Lindberg, det hele Lindberg'ske Parti, der jo essentialitet er sammen med det Grundtvig'ske, og Sagens Baandets Løsning, der i alle Maader maa ligge Grundtvig vel sammen med Sjæle, som Lindberg, og eftertrædes andensteds af ham paa samme Maade. See, forestil dig det hænge sammen, om end Lindberg og Grundtvig slet ikke personlig kjendte, og end de elskede hinanden, men det gik de na de end, og skulde alligevel den Guds af dem spjætte den Hænde for „den gode Sag“, da maatte jeg ikke Effert, som havde et altså og har, siger Man jo, lige fra Begyndelsen fædet den gode Sag ved sin fremfærdighed, her andensteds fort Lindberg ind i det, altså i Sjæleens Sæns „forstøt“ ham, og maatte da rent være en Djævel, om jeg, for at hente mit eget Skud, mislikt lod ham i Stikken, der blev mig tra, da dattet alle Løder fæstet mig, ja, fæstet mig ikke blot ærlig og trosfast bi, men fæstet sig heimelig og djævel i Søbet, saa hele Hædet og hele Hølen efterkomden fæstet

pro hanc, advenit hanc, fædet kan ikke ælde forelade end lige spjætte mig.

Altså, Professor Sibbern! vi To fædet hinanden fra „Ballet d'orphes Collegium“, fra de ædne, sielige Ungdoms Dage, som vi aldrig kan glæmme, men hvis Minde er som Reliquier, vi vel ikke dyde eller fægede, men fæste dig venlig og trofæ til vort Hjerte, og hævde vi end afstædet i Lovens-Løbet, hver til sin end vore Ansættelse og Meninger, vore Haar og Hæde blev, gode, gamle Væsenere kunde vi dog ælvis holde op at være; vi kunde mistilke hinandens Stædt, vel endog saa gjensidig mistilke Endel i den senere Udvikling, men ælvis mistilke eller fædomme hinanden; thi vi vidde det godt, at Ingen af os vilde magt Uædelst eller gjorde noget Uærligt! Om De end derfor ikke fæde, midt i Angerel paa Lindberg, med gammel Oprigtighed, havde indrammet, at Lindberg's yngre Venner, der spjætte ham Hæde og Taknemmelighed, fæde vel i at blive han fæde, saa det er ilde, Man vil hede dem hede derfor, saa var jeg dog lige vis paa, at fæstent De opfatter Forholdet mellem Lindberg og mig, og mellem de gammelsteds Christne og Rationalistene i Danmark, rent og upartisk, da vil De fæde fæde, det er en meget „indviklet Sag“, som vænlig kan spjætte ved at „fæstent“ Lindberg eller domme ham til „æstent fæstent“ paa „Vand og Ved“,

had dog, ei engang blot sigelig tal, var Tilfældet, naar han skulde lade sig Poesien vide af Poesien og nedslags i total Modsvarende.

De her, personlig, en alle Afvigning med Lindberg, for Ders aflydige Poesie-Comling, som kan, vil nok ikke for at seere Dem, men dog uden at ændre det var Dem, der aflydige blev saaret, efter mine Tanker, ligesaa allest som uendeligt og ubestemt omgik, og hvad De saare kan i den Henseende, herfor vedkommer mig eller vil jeg blande mig i, undtagen forsaavidt jeg, da Tydelighed i Talem Kræver det, fuldstændig givte Dem Ret.

Godde imidlertid Lindberg, med den aabne Udforsning, at paa Samlingen, som Ders, var det ikke det Mindste at sige, da den jo ikke blev af paatungst, men at det var mærkeligt, om Professor Clausen kunde bekli-ge den, da vilde jeg maaske nok ment, den Sneet var uendeligt og ei ganske rid Der- lig, men kunde dog aldrig kaldt den usæd- stalt, og her naar ei ved den „indvirkede Sigt“, De ikke blot har blandet Dem i, men i Rids- benhaand-Pæsten paa en Waade gjort til Ders, som det synes, uden at hylse, at Modstanderen da nødvendigt bliver haade Lindberg og Grundtvig, Een for Begge og Begge for Een.

Na, naar de gammeltdags Christne skal have en bergelig Modstander i Den- mark, da kan jeg ikke ønske den en ædelgæve og ædler end Professor Sibbern; men har Professor Sibbern ogsaa ret befundet sig paa Sagens hele Sammenheng og har kan Gald- mægt til at afgjøre den paa vilige Vilkaar, det er to vigtige Begreber, som foreløbig maaske besværet, fremt id, efterat have skridt saa længe og lidt saa meget, kan paa den ærlige, ædle, fredelige og frivillige Maade Ved „støde til- bage“ og lægge Sagen i hans Haand.

Altså: hvad er Sagen? Kæmper

herfor meer eller mindre end de gammel-tdags Christnes Berget-Ret i Den- mark, som Lovene paa det Klæreste og Sæns- kelse kjendte den, og har hienet den snart i tusind Ret; men hvor de nu i henved halv- tredjendehjer har lidt mange Gaaer, og som det nok tynde til, da roent skulde miste, da et Ret Parti hjer af Oeisfelligheden aabenbar lagte an paa at udrøide dets Tro, som en gammel Ders-Tro, der nu ei meer kunde taale.

Bispe Halle Red imidlertid i Oadet for den „gamle Tro“ til 1808, og stundt den siden ei haadt saa hele Velgædere, men maatte noies med en „Candidat“, der var ikke en- gang var blevet „Cavellan“, og er nu saa godt som ingen Ting, og med en stillfleg Magister, til aflydige Paataleraj Dens be- særlige Rettigheder, kan Den dog derved umulig have talt den. Vil nok her haade Lindberg og jeg set ed node til at nedlægge vere Embet- der, og har begge mistet vor Del i Trefte-Pris- deren, men om det ogsaa var en altsels ude- vendig Folge af Ubesindighed og Dersfelse lod os, saa kunde jo, dog herfor vi ikke vere Med-Tærende derved talt Ret til at betælde og forplante vor i Allet jensom mange Hartuue- dreder fedtste Tro.

Denne Ret kunde vi nu beholde paa set- stellige Maader, men den Fordeklagtigste synes det umægtelig at vere, at vi beholde Stats-Kirken (hvo Establishment) og at de, der ogsaa vor Tro for Ders-Tro, vil Lov til, hvad det var Synd at nægte den, uden for Stats-Kirken set at befænde og forplante hvad de kaldte den rette Tro og ærlige Christendom. Dette var Bispe Halle Ved-Modde, unægt- selig den mest liberale, de statsfælsige Drikoderer ingenleeds har erkæret sig for, og jeg maatte længe i min kollektive Jers- gjængede Hod-Spor, som seide mig til det „fortroltebe“ Skridt at tiltale Professor

